

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

Development of English Speaking Skills and Confidence in Speaking English for Communication
Using the Storytelling Technique for Grade 4 Students

สุชาวลี วงศ์ศรีทา¹ สุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล²

Suchavalee Wongsrita¹ Sudkanung Naruponjirakul²

645161030026@dpu.ac.th*

ส่งบทความ 26 พฤษภาคม 2566 แก้ไข 20 มิถุนายน 2566 ตอรับ 26 มิถุนายน 2566
Received: May,26 2023 Revised: June,20 2023 Accepted: June,26 2023

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง 2) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75 และ 3) ศึกษาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง 2) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ 3) แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 2) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเมื่อเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 75 สูงกว่าเกณฑ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับสูง

คำสำคัญ: เทคนิคการเล่าเรื่อง, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ, ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

*ผู้ประพันธ์บรรณกิจ (corresponding author)

¹ นักศึกษาปริญญาโทบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

² อาจารย์ประจำสาขาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

¹ Student, Master of Education in Curriculum and Instruction, College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

² Instructor, Curriculum and Instruction Program, College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University

Abstract

The objectives of this research were to 1) compare English speaking skills of grade 4 students before and after learning through the storytelling technique, 2) compare English speaking skills of grade 4 students after learning through the storytelling technique with the specified criteria of 75%, and 3) study the confidence in speaking English for communication of grade 4 students. The samples were 30 grade 4 students from Saint Dominic School studying in the second semester of the academic year 2022, obtained by the cluster sampling method. The research instruments consisted of 1) lesson plans using the storytelling technique 2) a test of English speaking skills, and 3) an assessment of confidence in speaking English for communication.

The results showed that

- 1) English speaking skills of grade 4 students after learning through the storytelling technique were significantly higher than before learning at a statistical significance level of .05,
- 2) English speaking skills of grade 4 students after learning through the storytelling technique showed no difference with the specified criteria of 75% at a statistical significance level of .05,
- 3) the level of grade 4 students' confidence in speaking English for communication was high.

Keywords: Storytelling Technique, English Speaking Skills, English for Communication

.....

บทนำ

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างมากในโลกที่เชื่อมต่อและสื่อสารกันอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างประเทศ ในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การมีทักษะภาษาอังกฤษจะทำให้บุคคลสามารถสื่อสารกับคนจากทั่วโลกได้มากขึ้น ส่งผลให้มีโอกาสทางธุรกิจและการทำงานที่มากขึ้น ในสถานการณ์ที่ต้องเชื่อมต่อกับคนจากวัฒนธรรมและภูมิภาคต่าง ๆ นอกจากนี้ ภาษาอังกฤษยังทำให้บุคคลสามารถเข้าถึงข้อมูลและแหล่งความรู้อย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นการค้นหาข้อมูลจากฐานข้อมูลที่อยู่ในอินเทอร์เน็ต การอ่านหนังสือหรือบทความภาษาอังกฤษที่เป็นความรู้ที่ทันสมัย รวมทั้งการเรียนรู้ด้วยตนเองจากรายวิชาออนไลน์ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักที่มีอยู่หลากหลายสาขา ในบรรดาทักษะภาษาอังกฤษ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน Ur (1998) กล่าวว่า ทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากมนุษย์จำเป็นต้องใช้ประโยชน์จากการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การหาความรู้เพิ่มเติมใหม่ ๆ และการประกอบอาชีพ อีกทั้งยังเป็นการแสดงถึงระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการรับข้อมูล (Input)

ถ่ายทอดข้อมูล (Output) และปฏิสัมพันธ์กับข้อมูล (Interaction) ซึ่งสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ (2558) ที่พูดถึงการเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ นักเรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล เพื่อที่จะสื่อสารกับชาวต่างชาติ ได้อย่างมั่นใจถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้ การจัดการเรียน การสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะมีมุมมองที่ดีกับภาษาต่างประเทศ และสามารถ ใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร และแสวงหาอาชีพในอนาคตได้

จากสถิติข้อมูลของ English Proficiency Index (2022) พบว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่ขาดทักษะภาษาอังกฤษอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในอันดับที่ 97 จัดเป็นประเทศที่มีทักษะต่ำมาก (Very low proficiency) อีกทั้งงานวิจัยของ จิรวัดณ์ เพชรรัตน์ (2563) ได้กล่าวถึงสภาพปัญหาในห้องเรียน ระบุว่า ผู้สอนส่วนมากจัดการเรียนรู้ที่เน้นไวยากรณ์ การอ่าน และการเขียนที่มีแบบแผนให้ผู้เรียนใช้ทักษะการจำและการวิเคราะห์ แต่ไม่ถึงขั้นการคิดสร้างสรรค์ได้ ผู้สอนส่วนใหญ่ยังติดอยู่กับตำกกรอบการสอนเดิมที่ไม่เปิดโอกาสให้

นักเรียนได้ฝึกฝนและลงมือปฏิบัติโดยใช้ทักษะการพูดเท่าที่ควร ส่งผลให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึงไม่พยายามใช้ศักยภาพของตนเองกับการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่แตกต่างออกไปได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้สอนยังขาดกระบวนการสร้างความท้าทายในการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้ Thornbury (2011) ได้กล่าวถึงความท้าทายที่จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คือ การพูดภาษาอังกฤษสามารถส่งเสริมความรู้ด้านไวยากรณ์พื้นฐาน เสริมคำศัพท์ที่มักใช้บ่อย รวมถึงวลีและสำนวน การขอร้อง การกล่าวคำเชิญ และความสามารถในการออกเสียง ซึ่งจะถูกถ่ายทอดออกมาผ่านการพูดอย่างอัตโนมัติรวดเร็วและคล่องแคล่ว โดยที่ผ่านมามีพบว่าการศึกษไทยให้ความสำคัญกับการเน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษมาโดยตลอด แต่ถึงกระนั้นพบว่าเด็กไทยส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ และผลลัพธ์ยังไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากการศึกษาวิจัยจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยพัฒนาทักษะการพูดและเสริมสร้างความมั่นใจในการสื่อสารของนักเรียนพบว่าเทคนิคการเล่าเรื่อง (Storytelling technique) สามารถนำมาใช้เพื่อแก้ไขปัญหาทักษะการพูด ทั้งนี้รูปแบบการเล่าเรื่องมีหลากหลายมิติตามแขนงวิชาที่นำมาปรับใช้ โดยในวงการการศึกษาในรูปแบบที่น่าสนใจที่นำมาใช้เล่าเรื่องคือ รูปแบบพีระมิดเฟรทาค (Freytag's Pyramid) เนื่องจากได้รับความนิยมมากในการนำมาใช้เล่านิทานในชั้นเรียน รวมถึงใช้จัดการเรียนการสอนกับนักเรียนชั้นปฐมวัยไปจนถึงชั้นประถมศึกษามากที่สุดในโลก (Bressmer, 2022) โดยรูปแบบการเล่าเรื่องของพีระมิดเฟรทาค (Freytag's Pyramid) ถูกแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบได้แก่ (1) จุดเริ่มต้น (2) การผูกปม (3) จุดพลิกผัน (4) การคลี่คลาย และ (5) การปิดเรื่อง ซึ่ง Eck (2006) และ พัชรา วาณิชวสิน (2562) กล่าวว่า เทคนิคการเล่าเรื่องได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นเครื่องมือสอนและกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพไม่ว่าเรื่องเล่านั้นจะเป็นเรื่องแต่งหรือเรื่องจริงก็ตาม ผู้สอนสามารถประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือสอนที่มีประสิทธิภาพได้ การเล่าเรื่องยังช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากการเล่าเรื่องช่วยให้ผู้เรียนผ่อนคลายและลดความกลัว แต่จะเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน และอาจแฝงด้วยอารมณ์ขัน รวมถึง Wright (1999) อธิบายไว้ว่าการเล่าเรื่องสามารถสร้างแรงจูงใจทำให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา เนื่องจาก

เมื่อผู้เรียนมีความสนใจในเนื้อหาการสอนแล้ว จะส่งผลให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเรียนมากขึ้น อีกทั้งการเล่าเรื่องยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเพิ่มพูนความรู้และคลังคำศัพท์ด้านภาษาไปพร้อมกัน และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือการเล่าเรื่องสามารถเป็นแรงกระตุ้นในการพูดภาษาอังกฤษและทำให้เกิดการสื่อสารได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุราสินี ทีชะบุตร (2561) ระบุว่า การปรับกระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจและความมั่นใจในตนเอง ทำให้ผู้เรียนจะไม่มี ความกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้เกิดเมื่อผู้สอนนำแนวทางและเทคนิคที่สร้างความน่าสนใจมาปรับใช้ร่วมกับการสอนและให้ผู้เรียนได้พูดอย่างเป็นธรรมชาติ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นไปที่การใช้เทคนิคการเล่าเรื่องของพีระมิดเฟรทาค (Freytag's Pyramid) เพื่อนำมาแก้ไขปัญหาคาดหวังให้เกิดขึ้น คือ ผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นระดับขั้นแรกของระดับทักษะทางภาษาตามกรอบกำหนดมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประชากรในกลุ่มสหภาพยุโรป CEFR ตามที่กระทรวงศึกษาธิการคาดหวังให้เกิดขึ้น คือ ผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ A1 หรือขั้นเริ่มต้น (Beginner) รวมถึงส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแม้ในสถานการณ์อื่น ๆ นอกห้องเรียน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและอาชีพในอนาคตได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เพื่อศึกษาความมั่นใจในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง

สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนเรียน

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 มีนักเรียนทั้งหมด 487 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) มีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

(1) สุ่มระดับชั้น จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ได้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวนห้องเรียน 5 ห้อง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 150 คน

(2) สุ่มห้องเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มา 1 ห้องเรียน สุ่มได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/3 มีจำนวนนักเรียน 30 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

1) ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง

2) ตัวแปรตาม ได้แก่ (1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ (2) ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เทคนิคการเล่าเรื่อง หมายถึง วิธีการนำเสนอเรื่องราวโดยใช้โครงสร้างการเล่าเรื่องของพีระมิด เฟรทาค (Freytag's Pyramid) เป็นโครงสร้างหลักในการออกแบบการเล่าเรื่อง ประกอบด้วย 5 ส่วน ได้แก่ 1) จุดเริ่มต้น (Exposition) เรื่องที่เล่าต้องมีที่มา เช่น ตัวละคร ฉาก สถานการณ์ เป็นต้น 2) การผูกปม (Rising action) เป็นการเล่าถึงปัญหาหรืออุปสรรคที่ตัวละครต้องเผชิญ 3) จุดพลิกผัน (Climax) แสดงถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่ตัวละครต้องเผชิญ ซึ่งอาจเป็นเหตุการณ์ดีหรือเหตุการณ์ร้ายก็ได้ 4) การคลี่คลาย (Falling action) เป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ได้รับการแก้ไข หรือเริ่มมองเห็นผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้น และ 5) การปิดเรื่อง (Conclusion) เป็นการเล่าตอนจบของเรื่องซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการจบแบบมีความสุขแบบโศกเศร้า หรือแบบที่คาดไม่ถึง

2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ในวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องในการดึงเอาความรู้หรือประสบการณ์ที่อยู่ภายในตัวของนักเรียนออกมาเล่าเพื่อถ่ายทอดให้บุคคลอื่นฟัง มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และยังช่วยเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร เนื่องจากได้รับรู้ความสามารถของตนเองจากผลลัพธ์ที่ได้จากการเล่าเรื่องอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งการจัดการเรียนรู้ได้สังเคราะห์มาจากพีระมิดเฟรทาค (Freytag's Pyramid) และแบ่งเป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

(1) ขั้นเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียน โดยครูแนะนำโครงสร้างการเล่าเรื่องของพีระมิด เฟรทาค (Freytag's Pyramid) และยกตัวอย่างเรื่อง เช่น นิทานอีสป เพื่อให้ นักเรียนฟังและทำความเข้าใจองค์ประกอบของเรื่องเล่าว่าต้องประกอบไปด้วยจุดเริ่มต้น ฉาก ตัวละคร ปมของเรื่อง จุดคลี่คลาย และการปิดเรื่อง จากนั้นครูกำหนดโจทย์สำหรับการเล่าเรื่อง และให้นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ที่ต้องเล่าเรื่อง

(2) ขั้นสร้างเรื่องราว เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมกันวางแผนเล่าเรื่องตามโจทย์ที่ได้รับ โดยการเล่าเรื่องต้องมีองค์ประกอบสอดคล้องกับโครงสร้างการเล่าเรื่องของพีระมิด เฟรทาค (Freytag's Pyramid) 5 องค์ประกอบ คือ 1) จุดเริ่มต้น (Exposition) 2) การผูกปม (Rising action) 3) จุดพลิกผัน (Climax) 4) การคลี่คลาย (Falling action) และ 5) การปิดเรื่อง (Conclusion)

(3) ขั้นเล่าเรื่อง เป็นขั้นที่นักเรียนเริ่มการเล่าเรื่องตามองค์ประกอบและแผนที่ได้วางไว้แล้ว ในขณะที่เล่าเรื่องครูต้องหมั่นให้คำชมเชยนักเรียนเพื่อเสริมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และครูสามารถสอดแทรกเรื่องการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้น้ำเสียง และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง จากนั้นให้นักเรียนเลือกรื่องที่ตนเองชอบที่สุดเอาไว้

(4) ขั้นอภิปรายและสรุปเนื้อหา เป็นขั้นที่นักเรียนสะท้อนความรู้สึกที่ได้จากการเล่าเรื่อง โดยเลือกรื่องเล่าที่ตนเองชอบฟังมากที่สุดพร้อมทั้งบอกเหตุผล จากนั้นครูสรุปเนื้อหา

3. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือถ่ายทอดความคิดโดยการเล่าเรื่องที่แต่งขึ้น หรือเล่า

ประสบการณ์สั้น ๆ จากหัวข้อที่กำหนด และสามารถประเมินได้ด้วยแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และเกณฑ์การให้คะแนน (scoring rubrics) แบ่งเป็น 5 ด้าน ด้านละ 4 ระดับ มีคะแนนเต็ม 20 คะแนน อิงตามเกณฑ์การประเมินการพูดของสภายุโรป (European Council) ที่ได้กำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (CEFR) ในทักษะการพูดสำหรับนักเรียนระดับ A1 ได้แก่ 1) ขอบเขต (Range) นักเรียนเข้าใจหัวข้อที่จะพูด สามารถสื่อสารในระดับเบื้องต้นด้วยการแสดงเนื้อหาที่ตรงกับสถานการณ์ที่กำหนด 2) ความถูกต้อง (Accuracy) นักเรียนสามารถสื่อสารโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูปประโยคระดับพื้นฐานได้ถูกต้อง 3) ความคล่องแคล่ว (Fluency) นักเรียนสามารถสื่อสารได้โดยไม่ติดขัด ไม่หยุดชะงัก แบ่งการออกเสียงหรือการหยุดพูดในจังหวะที่เหมาะสม และแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง 4) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) นักเรียนสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์เบื้องต้น เช่น การทักทาย การแนะนำตัว และการกล่าวลา

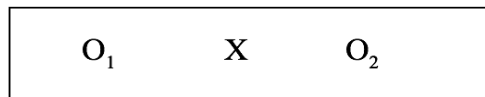
ใช้วัจนภาษาประกอบการสื่อสารอย่างเหมาะสม และ 5) การเชื่อมโยง (Coherence) นักเรียนสามารถเชื่อมโยงคำหรือกลุ่มคำด้วยการใช้ตัวเชื่อมอย่างเหมาะสม และแสดงการเชื่อมโยงความคิดในระหว่างสื่อสารได้

4. ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การแสดงออกเชิงพฤติกรรมในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ ตระหนักรู้ในความสามารถด้านการพูดของตนเอง มีความตั้งใจและความพยายาม อีกทั้งกล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน โดยวัดได้จากแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ที่ปรับมาจากเครื่องมือแบบประเมินความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ ยะยา ยุทธิปูน (2562) กำหนดประเด็นในการประเมินความมั่นใจ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 ความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ ด้านที่ 2 ความตั้งใจพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ และด้านที่ 3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง ในการพูดภาษาอังกฤษ รวมทั้งหมด 10 ข้อ ใช้วิธีประเมินแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบหนึ่งกลุ่มมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One group pre-test post-test design)

ภาพที่ 1 แบบแผนการวิจัย

- O_1 แทน การทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง
- X แทน การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง
- O_2 แทน การทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง โดยมีหัวข้อการเรียนรู้ ดังนี้ (1) My country (2) The festival (3) Food (4) National sports และ (5) Go on vacation จากการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พบว่ามีช่วงค่าเฉลี่ยความเหมาะสมอยู่ระหว่าง 4.67-4.94 และทุกแผนการจัดการเรียนรู้

อยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด โดยใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของผลประเมินที่ได้ ดังนี้

4.50-5.00	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
3.50-4.49	มีความเหมาะสมในระดับมาก
2.50-3.49	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
1.50-2.49	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1.00-1.49	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

2.2 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ใช้เพื่อประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง ใช้เกณฑ์การให้คะแนน (scoring rubrics) ประเมิน ใน 5 ด้าน ได้แก่ 1) ขอบเขต (Range) 2) ความถูกต้อง (Accuracy) 3) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 4) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) และ 5) การเชื่อมโยง (Coherence) คะแนนเต็ม 20 คะแนน เป็นการประเมินรายบุคคล โดยกำหนดโจทย์การเล่าเรื่องได้แก่ My favorite และให้นักเรียนเลือกรูปที่ตนเองจะเล่าจำนวน 1 รูป จากตัวเลือกดังต่อไปนี้ (1) A famous person (2) Games (3) Hobbies (4) Pets ใช้เวลาทั้งสิ้น 60 นาที จากการประเมินคุณภาพ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) พบว่าเท่ากับ 1.00 ทุกรายการประเมิน และได้นำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 34 คน เพื่อทดลองหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน (Reliability) เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมินสองคน (Inter-rater reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson product moment correlation coefficient) พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.85 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสมและสามารถใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

2.3 แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ใช้เพื่อสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน ในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ 2) ด้านความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ และ 3) ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ และประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีคะแนนเต็ม 50 คะแนน จากการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) พบว่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 และได้นำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 34 คน เพื่อทดลองหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน (Reliability) เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมินสองคน (Inter-rater reliability) โดยใช้

สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson product moment correlation coefficient) พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.83 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสมและสามารถใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

โดยผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนจากแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบ่งเป็นช่วงดังนี้

43-50 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับสูงที่สุด

35-42 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับสูง

26-34 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง

18-25 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ

10-17 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำที่สุด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อทดลองเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้บริหารโรงเรียน

2. อธิบายและชี้แจงการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

3. กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากนั้นผู้วิจัยตรวจสอบผลพร้อมทั้งบันทึกคะแนน

4. ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมเวลาทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง

5. ประเมินพฤติกรรมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและบันทึกคะแนน

6. เมื่อสอนครบตามแผนการจัดการเรียนรู้แล้วกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากนั้นผู้วิจัยประเมินผลพร้อมทั้งบันทึกคะแนน

7. ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและสรุปผลวิจัย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องด้วยสถิติ t-test แบบ dependent samples
2. เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ด้วยสถิติ t-test แบบ one sample
3. วิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการหาผลรวมของคะแนนและแปลผลเทียบตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง ปรากฏผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง

ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	df	t	p
ก่อนเรียน	30	20	12.13	3.47	29	7.592*	.000
หลังเรียน	30	20	15.07	2.75			

*p < .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.13 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.47 หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.07 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.75 เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75

ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ	n	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ ร้อยละ 75	\bar{X}	S.D.	df	t	p
หลังเรียน	30	20	15	15.07	2.75	29	.133	.895

จากตารางที่ 2 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 15 คะแนน ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ย 15.07 คิดเป็นร้อยละ 75.35 ไม่แตกต่างจากเกณฑ์ร้อยละ 75 (15 คะแนน)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยการหาผลรวมของคะแนน และแปลผลเทียบตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
ด้านความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ				
พูดเสียงดัง ฟังชัด และสบตา	3.50	70.00	1.14	สูง
แสดงท่าทางการพูดอย่างตั้งใจ	4.43	88.67	0.77	สูงที่สุด
มีสมาธิในการพูด	3.63	72.67	1.13	สูง
ด้านความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ				
พูดให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย	4.57	91.33	0.73	สูงที่สุด
พูดอย่างมีเป้าหมาย	4.17	83.33	0.95	สูง
พยายามพูดจนจบ	4.80	96.00	0.55	สูงที่สุด
พยายามแก้การพูดผิดด้วยการใช้คำซ้ำหรือคำใหม่	3.77	75.33	1.25	สูง
ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ				
พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	3.70	74.00	0.84	สูง
พูดโดยมีการขยายรายละเอียดโดยใช้รูปประโยคหรือวลีอย่างง่าย	4.43	88.67	0.73	สูงที่สุด
แสดงอารมณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูดหรือชื่นชอบในเรื่องเล่าของตนเอง	3.40	68.00	1.00	ปานกลาง
รวม	40.40	80.80	7.14	สูง

จากตารางที่ 3 แสดงคะแนนค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง พบว่าภาพรวมนักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ 40.4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.80 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ 7.14 ทั้งนี้ มีนักเรียนที่มีความมั่นใจในระดับสูงที่สุดจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.33 นักเรียนมีความมั่นใจในระดับสูงจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 นักเรียนมีความมั่นใจในระดับปานกลางจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 และนักเรียนมีความมั่นใจในระดับต่ำจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33

สรุปและอภิปรายผล

1) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 เนื่องจากการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ความรู้เพื่อเล่าเรื่องได้อย่างเป็นธรรมชาติจากการเลือกหัวข้อที่ใกล้ตัวหรือจากประสบการณ์ตรงที่นักเรียนมีความคุ้นเคยในชีวิตประจำวันและเหมาะสม

กับวัย ทำให้เกิดจินตนาการ รู้สึกผ่อนคลาย และไม่เครียด ซึ่งส่งผลให้การเล่าเรื่องมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของ Gill (2016) ที่ได้อธิบายไว้ว่า ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้น ผู้สอนต้องสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้พูดมากกว่าที่จะทำได้ กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูดนั้นต้องสัมพันธ์กับการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรม รวมถึงผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการพูด เช่น ไม่ขัดจังหวะหากผู้เรียนพูดผิดไวยากรณ์ เป็นต้น และยังคงสอดคล้องกับ Wright (2013)

ที่กล่าวถึงกิจกรรมการเล่านิทาน (Storytelling) ไว้ว่าเป็นกิจกรรมที่สร้างความบันเทิง สนุกสนาน สร้างเสริมจินตนาการให้เกิดแก่ผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียน ทั้งนี้กิจกรรมการเล่านิทานที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้เล่าเองเป็นวิธีที่จะพัฒนาทักษะการพูดและการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงเกิดความเข้าใจในหัวข้อที่จะพูด สามารถสื่อสารในระดับเบื้องต้นด้วยการพูดเนื้อหาที่ตรงกับสถานการณ์ที่กำหนด สามารถสื่อสารโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูปประโยคระดับพื้นฐานได้ถูกต้อง มีความคล่องแคล่ว และสื่อสารได้โดยไม่ติดขัดไม่หยุดชะงัก อีกทั้งยังสามารถเชื่อมโยงคำหรือกลุ่มคำด้วยการใช้ตัวเชื่อมอย่างเหมาะสม และแสดงการเชื่อมโยงความคิดในระหว่างสื่อสารได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุธาสินี ทีชะบุตร (2561) ที่พบว่าการใช้กิจกรรมนิทานอังกฤษทำให้ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์คณิน นามปักใต้ และ วัฒนา สุขศิริประกรชัย (2561) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัลจะมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่า สูงกว่าเกณฑ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 โดยทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.07 คิดเป็นร้อยละ 75.35 ของคะแนนทั้งหมด ส่วนเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 75 หรือคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.00 จะเห็นว่าคะแนนที่ได้มีค่าเท่ากับเกณฑ์ร้อยละ 75 จึงทำให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีค่าเท่ากับหรือผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 ซึ่งให้เห็นว่าการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องส่งเสริมให้นักเรียนมีคะแนนถึงเกณฑ์ได้ ทั้งนี้เนื่องจากขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยสังเคราะห์จากเทคนิคการเล่าเรื่องและการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาให้นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้พร้อมทั้งมีความมั่นใจในการสื่อสาร โดยเริ่มจากขั้นตอนที่หนึ่งขั้นเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียนที่ครูแนะนำโครงสร้างการเล่าเรื่องของพีระมิดเฟรทาค (Freytag's Pyramid) และยกตัวอย่างเรื่อง เช่น นิทานอีสป เพื่อให้ นักเรียนฟังและทำความเข้าใจองค์ประกอบของเรื่องเล่าว่า

ต้องประกอบไปด้วยจุดเริ่มต้น ฉาก ตัวละคร ปมของเรื่อง จุดคลี่คลาย และการปิดเรื่อง จากนั้นครูกำหนดโจทย์สำหรับการเล่าเรื่อง และให้นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ที่ต้องเล่าเรื่อง ขั้นที่สองเป็นขั้นสร้างเรื่องราว ในขั้นนี้ นักเรียนจะทำงานร่วมกันเพื่อวางแผนเล่าเรื่องตามโจทย์ที่ได้รับ โดยเรื่องนั้นต้องมีองค์ประกอบสอดคล้องกับโครงสร้างการเล่าเรื่องของพีระมิดเฟรทาค 5 องค์ประกอบ คือ จุดเริ่มต้น การผูกปม จุดพลิกผัน การคลี่คลาย และการปิดเรื่อง ในขั้นตอนที่สองนี้ครูทำหน้าที่ช่วยเหลือให้นักเรียนให้เริ่มทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม จนกระทั่งนักเรียนสามารถสร้างเรื่องราวได้คล่อง แล้วครูจึงให้นักเรียนฝึกสร้างเรื่องราวด้วยตนเอง ขั้นที่สามเป็นขั้นเล่าเรื่อง นักเรียนเริ่มการเล่าเรื่องตามองค์ประกอบและแผนที่ได้วางไว้แล้ว ในขณะที่เล่าเรื่องครูให้คำชมเชยนักเรียนเพื่อเสริมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ สอดแทรกการออกเสียงคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ การใช้น้ำเสียง และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง และขั้นสุดท้ายคือขั้นอภิปรายและสรุปเนื้อหา เป็นขั้นที่นักเรียนสะท้อนความรู้ที่ได้จากการเล่าเรื่อง โดยเลือกเรื่องเล่าที่ตนเองชอบฟังมากที่สุด พร้อมทั้งบอกเหตุผล จากนั้นครูสรุปเนื้อหา ซึ่งกระบวนการทั้ง 4 ขั้นตอนสามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระในการคิด และพูดอย่างสร้างสรรค์ โดยไม่มีความซับซ้อนในกระบวนการสร้างและถ่ายทอดเรื่องราว อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินพร้อมกับพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน สอดคล้องกับแนวคิดของ Cole (2007) ที่ระบุว่าการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเริ่มจากการสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมที่สร้างขึ้น กิจกรรมต้องเหมาะสมกับวัย ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดสะท้อนกลับต่อกิจกรรมหรือความรู้ที่ได้ และท้ายที่สุดผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้หลังจากที่ได้ร่วมทำกิจกรรมสะท้อนความรู้ และสรุปองค์ความรู้ ซึ่งกระบวนการทั้งหมดจะทำให้ผู้เรียนเกิดการวางแผนและเป็นการความท้าทายให้ตนเองในครั้งต่อไป และยังคงสอดคล้องกับผลการวิจัยของสิริวรรณ โพธิ์ทอง และ วนิดา อัญชลีวิทยกุล (2561) ที่พบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบการเล่าเรื่องช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและนักเรียนมีความพึงพอใจกับการจัดการเรียนรู้นี้ และผลวิจัยของ Dogan and Cifci (2021) ที่พบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเล่าเรื่องทำให้ระดับความวิตกกังวลหลังเรียนต่ำกว่าก่อนเรียน นักเรียนพบว่าการเรียนรู้โดยใช้การ

เล่าเรื่องสามารถสร้างความบันเทิงและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนมากขึ้น อย่างไรก็ตาม อาจต้องปรับในบางประเด็น เช่น การเพิ่มระยะเวลาการจัดการเรียนรู้หลายเทอมขึ้น จนกว่านักเรียนจะคุ้นเคยกับเทคนิคการเล่าเรื่องและสามารถเล่าเรื่องเป็นภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ เป็นต้น

3) ผลการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง พบว่า มีความมั่นใจอยู่ในระดับสูง ทั้งนี้ อภิปรายได้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้พูดโดยปราศจากความกังวล โดยไม่มีกรอบกำหนดจินตนาการในการสร้างเรื่องราวของตนเอง นักเรียนส่วนใหญ่สามารถถ่ายทอดประสบการณ์ ทำให้มีความมั่นใจและความกระตือรือร้นที่อยากจะทำเรื่อง ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งต้องการนำเสนอเรื่องราวที่น่าสนใจ ผ่านการสร้างสรรค์เรื่องราวผ่านจินตนาการ เกิดเป็นความท้าทาย ความสนุกสนาน และความผ่อนคลายในเวลาเดียวกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ Hardcastle (2021) ที่ระบุไว้ว่าการสร้างความมั่นใจในการสื่อสารเกิดจากความรู้ความเข้าใจของผู้พูดในเรื่องที่จะพูด ผู้พูดต้องมีการฝึกฝนและเตรียมพร้อม มีสติกับเรื่องที่พูดและกล้าลองทำสิ่งที่แปลกใหม่ ความมั่นใจจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ เช่น ความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ พูดเสียงดัง ฟังชัด และสบตาผู้ฟัง แสดงท่าทางการพูดอย่างตั้งใจ มีสมาธิในการพูด พยายามพูดให้ผู้ฟังเข้าใจง่ายและพูดอย่างมีเป้าหมาย เมื่อรู้ว่าพูดผิดสามารถแก้ไขด้วยการพูดซ้ำหรือใช้คำใหม่ สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วพูดโดยมีการขยายรายละเอียดโดยใช้รูปประโยคหรือวลีอย่างง่าย และแสดงอารมณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูด ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับ พงษ์ดน้อย นามปักใต้ และวัฒนา สุขศิริประกรชัย (2561) ที่แสดงว่า ผู้เรียนมีความคิดเห็นเชิงบวกเกี่ยวกับความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษที่มีต่อการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล การจัดการเรียนรู้โดยการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัลนั้น นอกจากจะพัฒนาความสามารถในการพูด

แล้วยังทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษอีกด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kalantari and Hashemian (2016) และ Ikramuddin (2017) ที่พบว่าการเล่าเรื่องทำให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ และสอดคล้องกับงานของ Hidayati (2019) และ Safira et al. (2020) ที่ชี้ให้เห็นว่าการเล่าเรื่องช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและเสริมสร้างความมั่นใจในการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้งาน

1.1 ควรกำหนดระยะเวลาการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตลอดปีการศึกษา เพื่อให้เวลานักเรียนในการปรับตัวและทำความเข้าใจกับขั้นตอนการสร้างเรื่องราวตามแนวคิดของเฟรทาค เมื่อนักเรียนเกิดความคุ้นชินจะทำให้เกิดเป็นความสนุกสนานและส่งผลให้การเล่าเรื่องเป็นธรรมชาติมากขึ้นและสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างแท้จริง

1.2 ก่อนนำเทคนิคการเล่าเรื่องไปใช้ควรศึกษา ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อให้ผู้สอนปรับหัวข้อให้เหมาะสมแก่นักเรียน หากเป็นหัวข้อที่ใกล้ตัวนักเรียนจะสามารถกระตุ้นความสนใจได้เป็นพิเศษ

1.3 หากนักเรียนส่วนใหญ่มีคลังคำศัพท์ไม่มากนัก ครูควรเตรียมการช่วยเหลือนักเรียนเพื่อให้การสนทนาเป็นไปอย่างราบรื่น เช่น พจนานุกรม หรือเว็บไซต์ช่วยค้นข้อมูล เพื่อให้การจัดสรรเวลาเป็นไปตามแผนการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เนื่องจากเป็นวัยที่มีประสบการณ์และมีความรู้ในเนื้อหาที่หลากหลายมากขึ้น และสามารถศึกษาตัวแปรอื่นเพิ่มเติม เช่น ความคิดสร้างสรรค์ และทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นต้น

2.2 ควรใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับวิชาภาษาต่างประเทศที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟังและทักษะการเขียน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). *สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน นโยบายสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานปีงบประมาณ 2558*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์. (2563). ปัญหาการสอนทักษะการพูดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 17(2), 63-76. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jhnu/article/view/246327>
- พงษ์คณัย นามปักใต้ และวัฒนา สุขศิริประกรชัย. (2561). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล. *International (Humanities, Social Sciences and Arts)*, 11(4), 1192-1206. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/167477>
- พัชรา วาณิชวสิน. (2562). เทคนิคการเล่าเรื่อง : เครื่องมือสอนที่มีศักยภาพ. *วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม*, 18(3), 281-291. <https://ph01.tcithaijo.org/index.php/JIE/article/view/180159>
- ยะยา ยุทธิปูน. (2562). การวิเคราะห์องค์ประกอบของความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร*, 9(1), 62-75. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jrcd/article/view/142284>
- สิริวรรณ โพธิ์ทอง และวนิดา อัญชลีวิทยกุล. (2561). การใช้การสอนแบบการเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต*, 14(2), 145-154. <http://www.graduate.dusit.ac.th/journal/index.php/sdujournal/article/view/91>
- สุธาสินี ทีฆะบุตร. (2561). ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม. *Veridian E-Journal Silpakorn University*, 11(2), 968-981. <https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/141484>
- Bressmer, A. (2022, 4 December). *Freytag's Pyramid: Definition, Examples, and Usage*. <https://prowritingaid.com/freytags-pyramid>
- Cole, D. (2007). *Teaching English as a second or foreign language*. Heinle & Heinle.
- Dogan, F. & Cifci, S. (2021). The effect of storytelling skill acquisition on the impromptu speaking attitudes and anxiety levels of 6th grade students. *International Journal of Education & Literacy Studies*, 9(3), 189-199. <https://doi.org/10.7575/aiac.ijels.v.9n.3p.189>
- Eck, J. (2006). *An analysis of the effectiveness of storytelling with adult learners in supervisory management*. [Master's thesis. University of Wisconsin-Stout]. <https://minds.wisconsin.edu/bitstream/handle/1793/41941/2006eckj.pdf?sequence=1>
- English Proficiency Index. (2022, 29 November). *English Proficiency Index*. <http://www.ef.co.th/epi>
- Gill, C. (2016). Maximising Asian ESL Learners' Communicative Oral English Drama. *Advance in language and literacy studies*, 7(5), 240-247. <http://journals.aiac.org.au/index.php/all/article/view/2741>
- Hardcastle, A. (2021, 3 December). *Building Student Confidence in Oral Communication: The Importance of Low-stakes Presentations*. <https://www.facultyfocus.com/articles/effective-teaching-strategies/building-student-confidence-in-oral-communication-the-importance-of-low-stakes-presentations/>

- Hidayati, Y. (2019). The Effect of Storytelling Towards Students' Speaking Skill at X Grade Students of Ma Nurul Haramain Boarding School. *JOLLT Journal of Languages and Language Teaching*, 7(2), 132 - 143. <https://e-journal.undikma.ac.id/index.php/jollt/article/view/1961>
- Ikramuddin, R. (2017). *Using storytelling technique to improve speaking ability*. [Master's thesis. University of AR-RANIRYSTATEISLAMIC]. <https://repository.ar-raniry.ac.id/id/eprint/3241/1/Thesis.pdf>
- Kalantari, F. & Hashemian M. (2016). A Story-Telling Approach to Teaching English to Young EFL Iranian Learners. *English Language Teaching*, 9(1), 221-234. <http://doi.org/10.5539/elt.v9n1p221>
- Safira, M., Mahmud, M. & Nasir, C. (2020). The Implementation of Storytelling Technique Used by the English Teacher in Teaching Speaking. *Research in English and Education*, 5(1), 7-18. <https://jim.usk.ac.id/READ/article/view/14909>
- Thornbury, S. (2011). *How to teach speaking*. Pearson Education Limited.
- Ur, P. (1998). *A course in Language teaching*. Cambridge University Press.
- Wright, A. (1999). *Storytelling with children*. Oxford University Press.
- _____. (2013). *Storytelling with children* (2nd ed.). Oxford University Press.
-